

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

o *Lucum. 27.*

16.

p *Act. 1. 24*

q *2. Cor. 36.*

c. 4. 5. & 6.

litum, o est Deus spiritum omnis carnis; & nouit, quid sit in vnoquoque, & vt Apostoli in electione S. Matthiæ dixerunt: p nouit omnium corda: ac proinde scit quis sit aptus ad talia officia, aut qui ingenium & industriam habeat, vt cum ipsius Dei auxilio facultates sibi compareret, quibus aptus reddatur. Ipse enim est, qui (vt ait Apostolus) q idoneos facit Ministros N. u. Testamenti, & solet manifestare voluntatem suam & electionem, quam ab æterno disposuit in pectore suo per aliquam ex quatuor illis vijs subpositis in primo Tract. Tomi 2. in quibus omnes modi insinuantur ingrediendi per rectum ostium ad huiusmodi dignitates

§. II.

I

PRAEMISSIS que ibi sunt dicta, explicemus nunc paulo amplius hoc electionis modos, ex ijs que habentur in Actis Apostolorum: vbi non legimus, quod qui eligebantur sese ingesserint, aut quaeruerint suam electionem: sed ipsemet Deus per se, aut per eos homines, ad quos spectabat eligere aut Electoribus offerre ipsos eligendos: qui semper eorum optimi inter ipsos; & præmissa oratione, & consultatione, cum magna consideratione: vt videre licet in tribus insignioribus Electionibus, que ibi referuntur. Quarum vna fuit Antiochiæ: vbi erant multi Prophetæ ac Doctores, qui cum die quodam ministrarent Domino, dixit illis spiritus Sanctus a: *segregate mibi Saulum & Barnabam in opus ad quod assumpsi eos.* Vbi Deus manifestauit æternam suam electionem per expressam reuelationem: quam tamen reuelationem non ostendit ipsis electis, sed reliquis Prophetis ac Doctoribus, qui impostiuri erant manus super illos, quod iuxta multos Doctores, fuit ad consecrandos eos in Episcopos.

2

ALTERA Electio fuit in Cænaculo in Ierusalem, vt constitueretur Episcopus & Apostolus loco Iudæ. Et consilio ac directione S. Petri qui caput erat Ecclesiæ, b statuerunt duos, Ioseph qui vocabatur Barsabas, quos ob insignem Sanctitatem cognominatus est iustus & Matthiam: (de quo facile est existimare quam fuerit Sanctus, qui Barsabæ fuit prælatus) quos cum supremo Electori Deo proposuissent, ipse voluntatem & æternam suam electionem sorte manifestauit (aut vt S. Dionysius ait) aliquo alio Diuino indicio, siue fuerit radius aliquis lucis visibilis, (vt existimat S. Antonius) siue columba aliqua, siue alicuius Angeli vox (vt insinuat Cartesianus) quia simile quid euenit in alijs Sanctis Episcopis, vt testatur Apostolus de Timotheo discipulo suo: *cuoli negligere gratiam, que data est tibi cum impositione manuum. Presbiter ergo per prophetiam: hoc est (vt S. Thomas explicat) per reuelationem & inspirationem spiritus Sancti: qui inspirabat & manifestabat, qui essent tali statu digni. Vt noue Ecclesiæ planta talium Pastorem feruore foueretur, & cresceret: quia eis deficientibus, & ipsa esset defutura. Et in eum sensum adfert Sanctus Thomas, quod prædixit Salomon*

a *Act. 13. 3*

Vide Lorinū
ibid.

b *Actuum. 1*

23.

Eccel. Hierar. c. 5.

p 3 *tit. 6.*

Cor. 2 *ibid.*

c1 *Timoth.*

4. 14. & 6. 1

18.

In cū locum & Glossa.

d. *rouer.*

29 18.

cum Propheta defecerit, dissipabitur populus: tum, videl. quando Prælatorum electio non fiet inspiratione Dei sed hominum arbitratu. Quamuis autem nunc non sint expetendę miraculosę reuelationes: expedit tamen ad imitationem S. Petri, vt antequam fiat electio; aut postquam nominati & propositi fuerint aliqui, qui digni iudicentur: recurratur per feruentes orationes ad Dominum D. N. & humiliter ei supplicetur, vt dignetur inspirare electionem suam; & lucem præbere, vt iuxta illam electio fiat. Ac propterea ipsemet Christus D. N. cum ex Discipulis suis voluit duodecim eligere in Apostolos, prius *pernoctauit in oratione Dei*, hoc est in oratione altissima, & valde prolixa. Et S. Ambrosius videtur insinuare Christum Dominum hac vice non orasse solum, vt in more habebat. sed cum suis discipulis, vt nos doceret: ad grauiam adeo negotia, & quæ multorum bonum concernunt, coniungi debere orationem multorum. Ac propterea Sacrum Concilium Tridentinum statuit, vt cura primum Ecclesia vacauerit, supplicationes ac preces publice priuatimq; habeantur: atque à Capitulo per ciuitatem & Dioccesim indicantur: quibus Clerus, populusq; bonum à Deo Pastorem valeat impetrare. Quod si quis quærat cur Christus D. N. postquam orationem elegerit Iudam inter duodecim Apostolos, quem sciebat non redditurum bonam rationem de tali munere? Respondent SS. Ambrosius & Cyrillus & alij Patres: Iudam cum fuit electus fuisse bonum, sicut Saul; & voluisse Christum insinuare: ad prudentem electionem satis esse si is qui eligitur, tunc iudicetur dignus esse ac bonus: quamuis postea culpâ suâ se reddat indignum.

Sed ne silentio prætereamus tria singularia, quæ insinuantur in electione S. Matthiæ, relicto Barfabam, qui cognominabatur Iustus. Primum, vt intelligamus, quod licet Electores debeant iuxta Sancti Apostoli doctrinam attendere, vt qui eligendus est *testimonium habeat bonum*: non tamen semper tali testimonio est fidendum, vt propterea statim alijs præferatur. Facile enim euenire potest, vt alius non tanti nominis eum excellat in sanctitate, prudentia ac doctrina, quas ipse maiori cum humilitate occultat, ac propterea refert multum recurrere per orationem ad Deum, vt dignetur Diuino suo lumine efficere, vt ille agnoscat: ipsius enim est manifestare bona talenta, quæ humiles student occultare; sicut Sanctitatem Matthiæ manifestauit: cuius humilitatem significabat ipsum nomen quod interpretatur: *Dei paruum*. quod idem est atque humilis, quia scilicet paruum se reputabat in oculis Dei. Ac propterea Ecclesia in eius festo canit Euangelium, in quo Christus Dominus Noster gratias Patri agit, quod Diuina mysteria *g paruu'is reuelauerit*.

Voluit etiam Christus D. N. prætermittere Barfabam (vt aduertit Nicolaus Litanus) eò quod esset ipsius cognatus secundū carnem, filius

G g g g

Alphei

e *Luc. 6. 12*
Lib. 5. in lu-
eam
Sess. 24. c. 1.
de Reform.
In Epist.
Roma c. 6.
Lib. 4. in
Ioan. c. 30.
vide Lorin.
in Actus
1. 23.

Timoth.
3. 7.

Glossa.
Actuum. 1.
Matth. 11.
25.
In c. 1.
Actuum.
Ep. c. 4.
ad fin.

Alphei. Et hac ratione docere voluit Electores Ecclesie sue: Ecclesiasticas dignitates non esse tradendas alicui, titulo & prætextu carnis & sanguinis: ita ut, si alius adsit tali cognato dignior, is debeat ei præferri: effugere crimen acceptionis personarum; indignum, aut minus dignum digniori præferre, titulo cognationis. Et æquè est contra rectam ordinem, quod quis hoc solo titulo velit ad hæc dignitates eligi: nam apte ei respondebat Saluator, quod filijs Zebedæi: *h Nescitis quid petatis*; neque meum est hoc nomine vobis dare, quod petitis. Illud tamen etiam est verum: quod cognati, si digni sint, non debeant propterea excludi: cum ipsi in Redemptor elegerit etiam aliquos suos cognatos ad Apostolatû: quia ipse poterat eos dignos reddere; & talenta sufficientia dare ad illud munus. Electores autem, qui hanc sufficientiam non habenti, dare eam non possunt, & alias valde propendunt ad sibi carne & sanguine coniunctos, merito huiusmodi electiones suspectas habere debent propter periculum: ne affectus peruehat rationis iudicium; ac persuadeat: cognatum esse dignum, etiam si reuera talis non sit: & ita repleat Ecclesiam suis consanguineis in principis Dignitatibus ac Præbendis. In quos Electores licet accommodare illas Dei minas, quas per suos protulit Prophetas, dicens: *in qui adificati sunt in sanguinibus, & Ierusalem in iniquitate*. Illi enim civitatem Sion, hoc est Ecclesiam in sanguinibus ædificare censentur, qui in ea collocant cognatos & sanguine sibi iunctos: non attendentes neque curantes quod improbi sint. ideoque dicuntur in iniquitate ædificare: quia iniustitiâ faciunt libtrahentes pauperibus eleemosynas, ut suos cognatos & consanguineos ditent; ut supra est dictum. Ad cuius rei confirmationem horridum referam exemplum Prælati cuiusdam, ad suos cognatos valde affecti, & propensi: in cuius morte quidam eorum, iter faciens, horridam hanc habuit visionem, cum pro more antequam exiret ex hospitio orare vellet, vidit in suo Cubili præparari lectum splendido operculo auro intexto coopertum, in quo iacebat Prælati ille Pontificalibus indutus, & in circuitu lecti multi ipsius consanguinei, quos ipse ad beneficia & Ecclesiasticas Dignitates promouerat. Qui omnes flebili voce ei maledicebant dicentes: maledicta promorio tua & exaltatio tua: tu enim es meæ perditionis causa. Ipse autem omnes circumspiciens magno furore dixit: maledicti vos sitis à Deo: quia vestri causa damnatus ego sum ad ignem æternum: quibus dictis visio disparuit, quam voluit Deus defuncti Episcopi consanguineo ostendere; quia designatus erat, ut ei in ea Dignitate succederet: ut ex aliena infelicitate cautior ipse redderetur, cum intelligeret: inordinatum Prælatorum erga suos cognatos affectum, in causa esse, cur utriusque damnentur. Cognati quidem, eò quod consentunt obtinere propter cognationem, dignitatem, & locum, quo digni non sunt.

h Matth.
10. 22.

1 Michæ 3.
10. Habac.
2. 12.

Tract. i. c. 9

In speculo
magno Ex
emp. V.
Beneficium
Ecclesiast
Exemplo, 7

ipsi autem Prælati, eò quòd eodem illo sanguinis titulo eis eundem con-
terant.

DE NI Q V E circa hanc S. Matthiæ electionem est aduertendum; si de-
mur, factam illam esse per veras sortes: id factum fuisse ob tres singulares
conditiones, quæ occurrerunt; & ad id faciendum Apostolos induxe-
runt: specialis scilicet Spiritus Sancti inspiratio; quæ vt ita fieret suggestit:
s; *pramissa magna oratione & multorum consultatione, & nominatis duo-*
b; viris adeo dignis, vt in vtrumlibet fors caderet: Apostolatus esset be-
ne collocatus. Quod tamen Apostolorum factum (vt Beda aduertit)
non debet in exemplum adduci, vt Ecclesiasticæ Dignitates sorte confe-
rantur. Quare idem Apostoli post aduentum spiritus Sancti, non serua-
runt hunc electionis modum, dum *septem Diaconos elegerunt:* quæ Ele-
ctio est in actis Apostolorum. In qua docuerunt ordinariam viam, &
modum seruandum in Electionibus & præsentationibus quorumcun-
que Ministrorum Euangelicorum: attendendo scilicet, vt in eis condi-
tiones illæ & qualitates inueniantur, quæ ibi exprimuntur: quas fuse ex-
plicauimus Primo Tract. c. 3. Quòd si tales conditiones in Diaconis exi-
gebant; quid existimandum est in Sacerdotibus eos fecisse? Et quid in
Episcopis: qui esse debent totius gregis suæ Ecclesiæ Pastores? Eligendi
procul dubio sunt, qui tales habeant proprietates; & eas; quas in *Aposto-*
lus proponit cum de eis instruit suos Discipulos o *Timotheu & Titum:* ita vt
illi sint optimi, & Spiritu S. pleni; ac donis & gratijs quæ iuuant ad of-
ficium suum præclare, & cum excellentia præstandum. Ac propterea e-
lectio & Ordinatio Sacerdotum, & Episcoporum olim fiebat coram to-
to populo, & cum eius approbatione: non quòd populus eligeret Pasto-
res, sed quòd testimonium redderet sanctitatis eligendorum: vt sciant om-
nes (inquit Origenes) & certi sint, quia qui præstantior est ex omni
populo, qui doctor, qui sanctior, qui in omni virtute eminentior ille e-
ligitur ad Sacerdotium; & hoc testante populo, nequa postmodum re-
tractio cuiquã, neque scrupulus resideret. Id totum confirmat idem au-
thor exemplo Moylis, cum Deus illi significauit, imminere ipsi mortẽ vi-
dens enim ille, quàm esset necessarius bonus Successor in officium su-
um: non ausus est ipse suo iudicio aliquem eligere, neq; nominationem
populo commisit qui solet passione aliqua duci, & subornari ac presen-
tari; neque cogitauit de nominando cognato aliquo suæ Tribus: sed totum
remisit ipsimet Deo cognitori n *spirituum omnis carnis,* & scienti omnium
hominũ ingenia & talenta. Cui Dominus dixit: *tolle Iosue filium Nun, virũ in*
quo spiritus, & pone manũ tuã super eum: is enim verè dignus est: eò quòd ta-
lem habeat spiritum. Nulla hic habita est ratio cognitionis, aut humana
amicitiæ; non ambitionis, aut subornationis: Procul enim fuit Iosue ab e-

k *Actuum.*
123

c. *Ecclesiasticæ*
Sortileg.
S. Thom. 2. 2.
2. q. 9. 5. 48.
Bellar. 10. 1.
lib. 1. de. cle-
ricis c. 5.

3
c. non statim
Et c. non ex
emplo 26. q.
2. ex S. Hiero-
nymo:
Quia primum
legis singu-
lorum non
possunt legi
facere com-
munam.
1. *Actuum*
6. 11.

m. 1. *Timo.*
3. 2. *Titi.* 1. 6
Bellar. 2. 6. 7
Homil. 6. in
Leuiticũ &
refertur c.
licet ergo.

1. q.
Homil. 2. in
Numeros
c. si ergo 8.
q. 1.
n. Numer.
27. 16.

munere ac dignitate querenda: sed solum habita ratio est, quod ille esset
 plenus spiritu Dei, per quem ille populum gubernauit.

CAPVT V.

*QVARRATIONE SE QVENDA ET ACCER-
 tanda sit Dei vocatio: cum pr amissa ad eam cognoscendam con-
 sultatione satis, innotescit.*

EX DICTIS IN PROXIMO CAPITE DEDUCEMVS
 TRIA valde vtilia documenta tam pro eligendis, quam
 pro electuris, accepta precipue ex ijs, quæ SS. Gregori-
 & Bernardus ad hoc propositum dixerunt. *Primum est, ut*
 qui prælationem aut dignitatem (ait S. Gregorius) non ad
 elationis pompam, sed, ad vtilitatem adipisci desiderat:
 prius vires suas cum eo quod est subiturus onere, metat-
 tur: ut si est impar, abstineat: & ad eandem cum metu etiam si se suffice-
 re existimat, accedere. Tutissimum tamen est, dignitatem non accep-
 tare, nisi consultis viris sapientibus, Sanctis, & qui ex tali promotione
 nullum commodum expectent. Et tunc confidat in Deum: quod per
 huiusmodi viros dignabitur ipsi aperire, quod magis expediet, iuxta ea
 quæ diximus in Primo Tomo Tract. 1. cap. 6. In qua re valde cauti esse
 debent, qui consuluntur: ne in re tanti momenti temerè se se precipitent:
 quemadmodum monet S. Bernardus respondens Brunoni electo Colo-
 niensi Archiepiscopo, & querenti ab ipso: an iudicaret, dignitatem il-
 lam acceptandam. Cui vir Sanctus, agnoscens interrogationis difficulta-
 tem, hunc in modum respondit: Quæris à me consilium, vir illustis Bru-
 no: an volentibus te promouere ad Episcopatum acquiescere debeas.
 Quis hoc mortalium definire præsumat? Deus forsità vocat: quis audeat
 dissuadere? Fortè non vocat; quis appropinquare consulat: vtrum verò
 vocatio Dei sit cum non sit: quis scire possit excepto spiritu, qui scrutatur
 etiam alta Dei: vel si cui forte reuelauerit ipse? Et postquam alias insinua-
 uit difficultates, quæ in vtramque partem occurrere possunt, excusat se
 à dando consilio in re sibi non nota: vtra scilicet pars ei magis expediret.
 Remittit verò illum ad virum alium Sanctum, qui in eadem Colonia
 Ciuitate manebat: quæ meliùs presentem presens de talibus interroga-
 re poterat; & expeditius ab eo responsum accipere. Ex qua S. Bernardi
 responsione apparet, quanta cautela merito sit adhibenda in proferenda
 sententia circa huiusmodi dubia: siquidem vir ad eò illustratus à Deo;
 qualis

Lib. 7 Epist.
 110.
 Refertur
 191.
 c Non est
 puzanda.
 Epist. 80